

Com hi ha també casos en la clientela privada en que la conservació del secret no serveix més que de salvaguarda que facilita propòsits immorals i delictuosos que sembren de llàgrimes una família i una descendència.

Són ben fresques i d'última hora en la Premsa mèdica i general les conquestes dels eugenistes que voldrien sacrificar el secret mèdic al seu altar de la raça i selecció humana.

Tot això significa que el concepte clàssic del secret mèdic ha de sofrir una fonda transformació.

El metge vol deixar de ser un sacerdot per a convertir-se en un tècnic dedicat a l'antropocultura.

Tenim també dins d'aquesta activitat professional el caire possible de la responsabilitat mèdica.

L'activitat es torna naturalment passivitat per part del professional, ja que la part activa és presa pel client o pels representants de la llei.

No han entrat dins dels nostres costums la

persecució legal del metge per omissions o errors comesos en la seva tasca diària. Augmentaran segurament, quan siguin despallats de tota vestidura sacerdotal i convertits en simples tècnics de la ciència de curar, els casos de responsabilitat mèdica. Són avui ja moneda corrent en els països del Nord d'Amèrica i Anglaterra.

L'escassa activitat del públic al nostre país s'explica per la llibertat que gaudeix en consultar als «curanderos» i l'impunitat d'aquests en llur illegal competència. També hi té certa influència la impunitat que disfruten els clients morosos que poques vegades són molestats formalment per la factura del metge.

Ni el «curandero» ni el client morós sofreixen cap represàlia per nostra part. El públic compensa la nostra generositat deixant com a lletra morta el capítol de la responsabilitat mèdica.

En el pròxim article es clourà la sèrie d'activitats professionals, desenrotllant el tema «Activitat social del metge».

BENTHAM

Visites múltiples

UN dels molts abusos que les generacions mèdiques anteriors a l'actual ens han deixat és el de cobrar com a senzilla una visita múltiple.

Això, pensant serenament, no té raó d'ésser. S'explica en aquell temps, en el qual es creia que el metge, com a sacerdot, no podia tassar els seus honoraris, sinó que havia de pendre el que bonament li donaven, o bé en aquell temps, que els clients ho eren tota la vida d'un mateix metge, i aquest en agraïment no mirava prim; però avui, que tot es cotitza, avui que no hi ha amb prou feines cap client que duri un llustre, sens menyspreu de l'acció sacerdotal del metge, en quant a tractar al malalt amb tota la consideració que la caritat cristiana aconsella, té dret a cobrar el que de justícia li pertoca. I no és pas just que, si visita dos, tres o quatre malalts, no cobri més que una visita, sinó que és

just que en cobri dues, tres o quatre. Ara, que, si per les condicions de distància, d'hora o trasllat, la visita és extraordinària, com l'extraordinarietat ja s'aplica a la primera, just és que les altres es cobrin com ordinàries, però no que se'n cobrin menys de les fetes, perquè la tasa és a base de la visita i no de cap més circumstància, i no hi ha motiu perquè se cobrin els altres extraordinaris i no es cobri aquest. D'altra manera resulta que la desgràcia de tenir varis malalts en una família, ho és sols pel metge i no per la família.

Convé que s'hi fixin bé els companys que encara se someten a aquesta servitud, perquè obren no sols en contra llurs propis interessos, sinó en contra de llurs companys, ja que aquests poden resultar víctimes d'una comparació odiosa.

DR. HELIOFIL